

DOBA SLUŽBENOG ODROĐAVANJA

POLICIJSKA CRKVA KAO POLITIČKI RELEJ

Crkva, jezik i koreni su zlatna kopčica koja spaja jedan narod. To su upravo te kopčice koje čine balkansku vertikalu - Srbiju i Crnu Goru. Danas, međutim, u Crnoj Gori najdalje su dogurali u politici oni što razaraju ove kopčice. A da bi se to jedinstvo razorilo potrebno je uložiti mnogo "nadarene" političke neuračunljivosti. Satiranjem jezika, satire se i njegov narod, dok uništenjem crkve nastupa doba službenog odrođavanja Crnogoraca od svojih srpskih korena. Zbog toga se odvajaju goleme pare za usluge profesionalnih agencija u svetu koje dobijaju "projektni zadatak." Dakle, to rade timovi ili plaćene agencije za politički marketing. Udružujući domaće pare i stranu pamet taktički plan je postavljen u dve ravni sa dva zadatka. Prvo, separatisti su ponudili alternativna rešenja u razaranje duhovnog jedinstva. Drugo, trebalo je zavladati, opozicione, integrističke partije u Crnoj Gori. Prvi deo taktičkog plana sveo se na sledeće: Umesto Srpske pravoslavne crkve, uvodi se tzv. crnogorska, čiju valjanost je otvorio policijski pečat. Umesto srpskog jezika ponuđen je crnogorski, odnosno maternji, a umesto srpskih korena uvode se dukljanski. Ipak, glavni napad usmeren je na ukidanje Srpske pravoslavne crkve u Crnoj Gori. Za vreme II svetskog rata Pavelić je dekretski ukinuo Srpsku i promovisao "Hrvatsku pravoslavnu crkvu." Danas, po istoj recepturi, u Crnoj Gori ustoličena je "Crnogorska pravoslavna crkva."

I jedna i druga propisane su od krova države. I ona u NDH i ova u najavljenom NDCG. Kako je izgledao recept iz vremena drugog svetskog rata?

Na zahtev poglavnika, u martu 1942. godine Odbor za pravosuđe i bogostovanje Sabora NDH pripremio je zakonski akt, pod nazivom "Zakonska odredba o osnivanju Hrvatske pravoslavne crkve," koji je objavljen u ustaskom glasilu "Narodne novine," (broj 77, od 7. aprila 1942.).

Kako je u Crnoj Gori formirana Miraševa SPC?

U policijskoj stanici na Cetinju, (17. januara 2000.) pro-

Nikola Ivanović, direktor Radio Jugoslavije (1994-1998), direktor i glavni i odgovorni urednik podgoričke "Pobjede" (1992-1994) i književnik.

movisana je, odnosno registrovana "Crnogorska pravoslavna crkva." U policijskom aktu stoji: "Osniva se vrserska zajednica Crnogorska pravoslavna crkva." Ovu nekanonsku crkvu, neki je zovu Policijska pravoslavna crkva, ili, partijsko-religijska zajednica, koju predstavlja rasčinjeni pop Miraš Dedejić, od 17. januara 2000. godine. I ona, na Kaptolu, i ova na Cetinju trebalo je da budu samostalne, autokefalne, a po zamisli i nameni - državne ustanove. Dakle, crkva je propisana od države. Koliko znam vernici ove "crkve" su nekršteni, ne zalaze u crkvu, nemaju verskih objekata, ne mole se Bogu, nikad ga ne pominju, jedino - kad psuju.

Valja napomenuti da u civilizovanom svetu odnos država-crkva svodi se na poznato načelo: Svaka svetovna vlast koja se meće u verske kanone gazi osnovni princip gde je dužnost države da štiti slobodu savesti. Misija ova dva mrtvorodenčeta, svodi se na denacionalizaciju Srba. I jedna i druga crkva kadrove su obezbeđivale među rasčinjenim sveštenicima ili

izbačenim bogoslovima. Na čelo one "Hrvatske pravoslavne crkve" postavljen je Gergomen, ruski emigrant, rasčinjeni sveštenik koji je imao svetovno ime - Georgij Ivanović Maksimov, od oca Kozaka i majke plemkinje. Dakle, Maksimov je postao episkop Germogen. Pavelić mu je dodelio saradnika, poznatog crnogorskog separatistu, Saviša Markovića - Stedimlju, iz plemena Pipera, kraj Podgorice, bivšeg komunistu. Dao je sebe u najam da radi protiv Crne Gore zajedno sa Dušanom Krivokapićem i Sekulom Drljevićem. Marković je postao prvi Germogenov saradnik. Izdavao je časopis "Glas pravoslavlja," i uspeo da uredi "Pravoslavni kalendar," za 1943. godnu. Nagonjenje Srba u ovu Gergomenovu crkvu islo je trajavo, kao i ovo nagonjenje na Mirasevu u Crnoj Gori. U Hrvatskoj se završilo potpunim neuspelom, a Gergomena su komunisti zarobili i streljali 1945. godine.

Da li i Miraševa crkva radi po uputstvima zvaničnih vlasti?

Navešću samo jedan od bro-

jnih primera koji mogu ukazati da je ova "Crnogorska policijska crkva" u službi separatističke vlasti. Naime, povodom proslave 200 godina Karađorđeve bune "Crnogorska pravoslavna crkva" distribuirala je medijima saopštenje, u vidu pretnje. U njemu, između ostalog, stoji: "Mitropolit Srpske pravoslavne crkve želi da savremene Crnogorce pretvori u srpske robove, (kakve li sramote),...Amfilohije radi na štetu i Crne Gore i Crnogoraca, naročito onih lakovernih, o čemu svedoči potonji popis stanovništva. Građansko u Crnoj Gori najviše ugrožava Amfilohijeva posrbiteljka agresivna misija koja građanski i višenacionalni karakter savremene Crne Gore na njen ponos, polagano ugrožava i preinačava u jednonacionalni velikosrpski karakter na njenu sramotu i, sve to uz začuđujuću pasivnost nadležnih faktora i mnogih nemih institucija savremenog crnogorskog društva," - saopštila je SPC.

Ovaj iskaz koji se odnosi na "lakoverne" je udžbenički primer upotrebe negativnog stereotipa, zasnovanog na nelogičnom rasuđivanju, uz tvrde, rigidne konstrukcije, činjenično netačne. Reči, nesporno, nisu pisane rukom duhovnika, nego političkog komesara, ili ostrašćenog nacionaliste, ili šoviniste koji u izlivu mržnje prema srpskom crnogorstvu kvalifikuje preko 200.000 građana, kao "lakoverne," jer su se izjasnili na "potonjem popisu" kao Srbi. Taj koznokaputas preko 400.000 građana Crne Gore, kojima je maternji jezik srpski, takođe kvalifikuje kao "lakoverne." Načinom i vremenom emitovanja, saopštenje je upodobljeno datom političkom trenutku, pripremano u nekoj drugoj radionici. Postoji ozbiljna pretpostavka da je raspobio portparol, ili telal. Upotrijebljen je kao relej. Policijsko registrovanje partijsko-religijske zajednice SPC, bolje rečeno Crnogorske policijske crkve, koju predstavlja davno rasčinjeni pop Miras Dedejić datira od 17. januara 2000. godine, ima zadatak da diskvalifikuje Srpsku pravoslavnu crkvu u Crnoj Gori staru osam vekova. Radi

podsećanja, Dedejić je rasčinjen i stavljen pod anatemu Vaseljenske patrijaršije, a u decembru 2004. anatemisan je od patrijarha Sveruske pravoslavne crkve.

Ovde se postavlja pitanje kako je srbofilstvo transformisano u srbofobiju? Išlo se korak po korak. Naime, kada je Ustavotvorna skupština Crne Gore promovisala novu, crnogorsku naciju, kao tekovinu NOB-a, (31. decembra 1946.), ali i kao "naelitiniji dio srpskih plemena" u prvom popisu imali smo samo nekoliko hiljade deklariranih Srba u Crnoj Gori (1948, negdje 3%), jer je crnogorstvo rođeno u krilu srpstva, kao "najelitnije." Ogromna većina nacionalno se izjasnila kao Crnogorci. Međutim, kada se brutalno krenulo (2000) sa dukljanstvom, Crnogorci su se počeli vraćati svojim korenima pa, po svoj prilici, opet će biti po "starom." Ovo doba službenog odrođavanja mogao bi se vratiti kao bumerang: Većina je na putu da bude manjina. Rezultati najnovijeg popisa, s impozantnim brojem izjašnjenih Srba, treba posmatrati i kao izraz revolta protiv jedne vrste nasilja, a ukoliko se nastavi sa državnim nametanjem identiteta građanima, broj Srba, ukoliko ne bude krađe, će se kretati uzlaznom linijom.

Gledajući, s jedne strane, današnje liderske tj. partijske reprezentante i puteve koje nam oni trasiraju, i, s druge, naše, crnogorske pretke, po kojima nas je svet cenio, bojim se da će pređašnje veličine biti ostaci groblja na kojima počivaju i Petar I i vladika Rade kao i njihovi prethodnici Danilo, Sava i Vasilije Ostroški a i potonji knjaževi - Danilo i Nikola, serdar Janko Vukotić, Marko Miljanov... Oni su ostali velika imena, preostala na kamenim pločama nad kojima se mi potomci lažno i neiskreno okupljamo, organizujemo simpozije, okrugle stolove, tribine, gde ih svako iz svog ugla (zlo)upotrebljava. Izgleda da veličine predaka ostaju bez potomaka, kao neponovljiva, svetla prošlost.

Nikola IVANOVIĆ